

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 580/2015
07.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.М.1, због кривичног дела обљуба над дететом из члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Р.М.2, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 71/14 од 20.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 346/15 од 15.05.2015. године, у седници већа одржаној 07.07.2015. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.М.1, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 71/14 од 20.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 346/15 од 15.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 71/14 од 20.02.2015. године окривљени Р.М.1 оглашен је кривим због извршеног кривичног дела обљуба над дететом из члана 180. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест година.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушала, као у изреци пресуде, док су законски заступници оштећене Н.Л., отац Р.Л. и мајка Н.Л. упућени на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Решењем Вишег суда у Краљеву К 71/14 од 31.03.2015. године исправљен је оверени препис пресуде тог суда К 71/14 од 20.02.2015. године, у првом ставу изреке који се односи на осуду тако да исти гласи: „на казну затвора у трајању од шест година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.08.2014. године до упућивања у установу за издржавање казне“.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 346/15 од 15.05.2015. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву, преиначена је пресуда Вишег суда у Краљеву К 71/14 од 20.02.2015. године, исправљена решењем Вишег суда у Краљеву К 71/14 од 31.03.2015. године, само у погледу одлуке о казни тако што је Апелациони суд окривљеног Р.М.1, због кривичног дела обљуба над дететом из члана 180. став 1. КЗ за које је оглашен кривим том пресудом, осудио на казну затвора од осам година, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 10.08.2014. године до упућивања у установу за издржавање казне

или најдуже док не истекне време трајања казне, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена у непреиначеном делу.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. став 1. ЗКП бранилац окривљеног Р.М.1, адвокат Р.М.2, поднео је захтев за заштиту законитости, због разлога из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, због „повреда одредаба кривичног поступка пред оба суда и погрешне примене материјалног права на утврђено чињенично стање“ уз предлог да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати Вишем суду у Краљеву на поновно суђење.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног Р.М.1, адвокат Р.М.2, у поднетом захтеву наводи да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон на штету окривљеног, јер је окривљени Р.М.1 кривично гоњен и осуђен за радње које нису кривично дело. Полазећи од утврђене чињенице да је малолетна оштећена у време предметног догађаја имала шест година, те од ставова различитих аутора медицинских наука (детаљно презентованих у захтеву) да код детета предпубертетског узраста од осам односно десет година полни органи нису физиолошки досегли нужну развијеност, одбрана изводи закључак да је над оштећеном Н.Л. било немогуће извршити полни акт - обљубу, било добровољно, било на силу. С обзиром да, по ставу одбране, обљуба није могућа из физиолошких разлога (због полне незрелости шестогодишњег детета) то није могуће ни постојање свршеног кривичног дела извршеног радњом - актом изједначеним са чином обљубе, која сличи радњи извршења тог дела, а која није могућа.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву браниоца окривљеног оценио као неосноване. Наиме, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела за које је окривљени Р.М.1 оглашен кривим „... пришао детету, оштећеној Н.Л., па је повео ка неосветљеном делу паркинг простора водећи је испред себе, за које време ју је рукама обухватио око тела, љубио по глави, лицу, врату, рукама превлачио по глави, преко груди, по стомаку, руке завлачио у њене хеланке, повлачио на доле, тако је довео до паркираних возила, за које време је дете, оштећена Н.Л., рукама покрила своје очи, па ради задовољења свог полног нагона, стао иза тела оштећене, своје руке пребацио преко њених рамена, једну руку држао у пределу доњег дела стомака, док је другу увукао оштећеној у доњи веш, па је извршио чин изједначен са обљубом, тако што је прстом више пута продирао у њен полни орган и том приликом јој нанео лаке телесне повреде у пределу трема вагине у виду три свежје огуљотине око химена, које при контакту крваре ...“ произлазе сва битна обележја, како објективна тако и субјективна, бића кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. Кривичног законика, те су предметне радње окривљеног Р.М.1 правилно правно квалификоване као кривично дело обљуба са дететом из члана 180. став 1. Кривичног законика.

Побијане правноснажне пресуде нису донете уз повреду закона, одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП, те су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног Р.М.1 оцењени као неосновани. Поред тога идентичне наводе бранилац окривљеног је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде на страни 4 и 5 је дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. КЗ, за које је окривљени Р.М.1 оглашен кривим, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Такође, захтевом браниоца окривљеног се указује да постоји оправдана сумња да су у предметном кривичном поступку поступали: судија, тужилац и пуномоћник оштећене малолетне Н.Л. без стечених знања из области права детета и кривичноправне заштите малолетних лица противно Закону о посебним мерама за спречавање кривичних дела против полне слободе према малолетним лицима - „Службени гласник РС“, бр. 32/13, противно Закону о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица „Службени гласник РС“, бр. 80/05 те противно посебном Протоколу којим се прописује поступање правосудних органа у заштити малолетних лица од злостављања и занемаривања.

Међутим, у односу на овај део захтева Врховни касациони суд није мериторно одлучивао, јер одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП повреда наведених прописа није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**